

- ve, hogy Franciaország és Magyarország között sohasem szakadtak meg a diplomáciai kapcsolatok;
- felkérni a románokat zsidó állampolgáraik hazatelepítésére;
 - Bulgária hozzájárulását kérni ahhoz, hogy zsidó állampolgárait a Harmadik Birodaloméhoz hasonló eljárásnak vessék alá;
 - felkérni a szlovák hatóságokat, állítsák össze azoknak a legálisan Magyarországon tartózkodó zsidó állampolgároknak a listáját, akiknek hazatelepítése szándékukban áll;
 - a jugoszláviai zsidókat hazájuknak – a korábbi jugoszláv királyság egyes tagállamainak – pillanatnyi státusától függő elbánásban részesíteni (ekkoriban Horvátország a németek szövetségese volt, Szerbia viszont megszállás alatt állt);
 - bizonyos ellenséges államok zsidó és nem zsidó polgárait erre a célra kijelölt budapesti épületekbe internálni (az argentin állampolgárokat – zsidókat és nem zsidókat egyaránt – Veesenmayer tanácsára egyelőre minden zaklatástól meg akarták kímélni);¹²
 - a semleges országokba hazatelepítendő zsidók vagyonának kezelésével az illető államok képviselőit vagy meghatalmazottait megbízni, az ellenséges országok zsidó állampolgárainak vagyonát pedig az általánosan elfogadott irányelveknek megfelelően kezelni.

Veesenmayer és Hezinger ismételten felhívták Sebestyén figyelmét arra, hogy országuk helyteleníti a zsidók Palesztinába való kivándorlását. Utaltak a németek arabokról vallott felfogására, és kérték a zsidók palesztinai kivándorlásának késleltetését, végső soron pedig teljes leállítását. Arra is felkérték Sebestyént, hasson oda, hogy a magyarok szüntessenek be mindenfajta közbenjárást a német befolyási övezetben élő magyar zsidók érdekében.¹³ Ezzel nyilvánvalóan azt kívánták elérni, hogy a németek ellenőrizte különböző országokban is bevonhassák a náci hatóságok a magyar zsidókat a végleges megoldás akciójába.

A kormányhatározatok

A minisztertanács május 3-án – azon a napon, amikor Magyarország számos vidékén hivatalosan is megkezdődött a zsidók gettóba gyűjtése – külön ülésen foglalkozott az országban tartózkodó külföldi állampolgárok ügyével. A probléma megoldása sürgőssé vált, mivel a zsidótlanító osztagok buzgalmukban sok külföldi állampolgárt is elhurcoltak, és ez azonnali élénk tiltakozást váltott ki az érintett országok részéről. Sztójay miniszterelnöki és külügyminiszteri minőségben előterjesztette azokat a megoldási javaslatokat, amelyeket Hunsche adott elő április eleji belügyminisztériumi látogatásakor, és amelyeket Sebestyén a már ismert módon